

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Liutprandi Ticinensis Diaconi Opusculum, De Vitis
Romanorum Pontificum**

Liutprandus <Cremonensis>

Moguntiae, 1602

LX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11115

Diocletianum inueni. Scito tamen, te & Episcopum tuum idoneos non esse Christianæ religionis, nisi duas naturas in Christo confiteamini. Tandem ex præcepto Augusti accersito Anthemio & discussione facta, nunquam voluit confiteri in doctrina catholicæ responsionis, sed conuicit eum Sanctus Papa Agapitus, & ob id ab omnibus Christianis est glorificatus. Tunc Imperator gaudio repletus, humiliavit se, & adorauit beatissimum Papam Agapetum, quia communionem eiecit Anthemium, & expulit in exilium, & loco eius Mœnam nomine consecrauit Episcopum Catholicum. Qui etiam, postquam omnia obtinuit, pro quibus directus fuerat quadam ægritudine defunctus est Constantinopoli 10. Kalend. Mart. Cuius corpus in loculo plumbeo translatum est in basilicam B. Petri Apostoli, ubi & sepultum est, 12. Kalend. Octob. Et cessauit Episcopatus dies 58.

LX.

SILVERIVS, natione Campanus, ex patre Hormisda Episcopo Romano, sedit anno 1. mensib. 5. dieb. 11. Hic leuatus est à tyranno Theodato sine deliberatione decreti. Qui corruptus pecunia talem timorem induxit clero, ut qui non consentiret in huius ordinatione gladio puniretur. Quocirca sacerdotes non subscribere ante ordinationem eius secundum morem antiquum, sed postmodum. Post menses verò duos nutu diuino extinguitur Theodatus, & eleuatur rex Vuitigis. Qui Rauennam veniens tulit sibi uxorem filiam Amalafuentæ reginæ. Vnde indignatus Imperator Iustinianus misit Belesarium patritium cum exercitu, ut liberaret omnem Italiam à captiuitate Gothorum. Tunc veniens patritius in partes Siciliæ, audiuit, quod Gothi fecissent sibi regem. & inde per Campaniam properauit Neapolim, quam & obsidere cœpit, quia ciues Neapolitani noluerant aperire ei. Qui pugnando ciuitatem introiuit, & ductus furore interfecit & Gothos, & omnes ciues Neapolitanos, ita ut nulli sexui, vel ætati parceret, nec sacerdotibus, aut seruis DEI, vel sanctimonialibus. Factoq; maximo bello contra Vuitigis, ingressus est urbem Romam 4. Idus Decemb. & ciuitatem muniuit. Nocte ipsa, qua introiuit urbem, hi qui erant in ciuitate, vel foris, fugerunt Rauennam, & omnes portas dimiserunt apertas. Tunc colligens Vuitigis rex multitudinem exercitus Gothorum regressus contra Romam 9. Kalend. Mart. & fixit castra ad pontem Miluium, & vno anno ita obsessa est ciuitas Romana, ut nulli esset facultas exeundi, vel introeundi. Intra ciuitatem autem grandis

*remedium

fames erat, vt aqua venundaretur pretio, nisi Nympharum *rechedus subuenisset. Pugnae autem maxime erant, Belesario defendente Romanos vel ciuitatem: quam & liberauit à Gothis: quos postmodum Rauennam fugere compulit. Tunc erat Vigilus Diaconus apocrisarius in Constantinopoli, qui sciebat dolorem Augusti pro Anthemio Patriarcha, qui depositus fuerat à sanctissimo Agapito Papa, eo quod hæreticus repertus esset, & in locum eius Mænam seruum DEI constituisset. Consilio denique Vigilus misit Romanam epistolas Siluerio Papæ, rogans & obsecrans. Aut ad nos, ne pigriteris venire: aut certe reuoca Anthemium in locum suum. Quæ litteras dum legisset B. Siluerius, ingemuit, & dixit. Modo scio, quod hæc causa finem vitæ meæ adduxit. Fiduciam tamen habens in Domino rescripsit Augustæ. Domina Augusta, ego rem istam nunquam facturum ero, vt reuocem hominem hæreticum, in sua nequitia damnatum. Tunc indignata Augusta misit ad Belesarium iubens per Vigilum diaconem. Vide aliquas occasiones in Siluerium Papam, & deponere illum ab Episcopatu, aut certe festinus trans mitte eum ad nos. Ecce ibi habes Vigilum archidiaconem, & apocrisarium nostrum carissimum, qui nobis pollicitus est reuocare Anthemium patriarcham. Suscepta iussione Belesarius dixit. Ego quidem iussione facio, sed ille qui interest in nece Siluerii Papæ, ipse reddat rationem de factis suis Domino IESU CHRISTO. Et urgente iussione, exierunt quidam falsi testes, qui dixerunt. Quadam vice inuenimus Siluerium Papam scripta mittentem ad regem Gothorum, in quibus continebatur. Veni ad portam, quæ appellatur, asinaria iuxta Lateranis, & ciuitatem trado ac Belesarium patritium. Quod audiens Belesarius non credidit, sciens, quod per inuidiam hæc dicerentur. Sed dum multi in eadem accusatione persisterent, timuit, fecitque Siluerium ad se venire in palatium Pincis, & foris retineri omnem clerum. Cumque ingressus esset cum solo Vigilio, Antonina patritia, vt iacebat in lecto, videns eum dixit. Dic Domine Silueri Papa, quid fecimus tibi & Romanis, vt tu velles nos in manus Gothorum tradere? Adhuc ea loquente ingressus Ioannes Subdiaconus regionarius primæ sedis tulit palliū de collo eius, & duxit in cubiculum, vbi expoliatum eum induit veste monachica. Quem Xistus subdiaconus regionis sextæ videns monachum, egressus foras nunciauit ad clerum, dicens. Quia dominus Papa depositus est, & factus est monachus. Qui audientes, fugerunt omnes. Suscepit autem eum Vigilus archidiaconus in sua quasi fide, & misit in exilium in Ponzas, ac sustentauit eum pane tribu-

tribulationis & aqua angustia. Qui deficiens confessor mortuus est, & sepultus in eodem loco 12. Kalend. Iul. ibiq; saluantur infirmi. Et cessauit Episcopatus dies 5.

LXI.

VIGILIUS, natione Romanus, ex patre Ioanne Consule, feditannis 17. mensibus 6. diebus 26. Eodem tempore Belesarius commisit bellum contra Vuitigem regem Gothorum, quem fugientem noctu insecutus est Ioannes Magister militum, cui cognomen, Sanguinarius, & tenuit eum, adduxitq; ad Belesariũ, qui perduxit eum sub sacramento saluum ad Imperatorem Iustinianum Constantinopolim. Quem Imperator fecit patritium & comitem, transmisitq; iuxta fines Persarum, vbi vitam finiuit. Belesario verò eger gratias Imperator & Augusta, & remiserunt eum in Africam, quæ redacta est sub republica interfecto sub dolo pacis *Vuimarith rege Vandalorũ. Quo tempore scripsit Theodora Augusta ad Vigilium Papam, Veni, adimple nobis, quæ prona voluntate promisisti de patre nostro Anthemio, & reuoca eum in officium suum. Ad hæc rescripsit Vigilius. Absit hoc à me Domina Augusta. Prius locutus sum malè & insipienter, modo autem nullo modo tibi consentiam, vt reuocem hominem hæreticum & anathematizatum. Quod si indignus vicarius sum B. Petri Apostoli, quomodo fuerunt antecessores mei sanctissimi, Agapitus & Siluerius, qui eum damnauerunt? Tunc Romani suggererunt, quod consilio Vigilii depositus fuisset Siluerius, mandantes, quia malè agit cum Romanis seruis tuis, & cum ipsa plebe tua: sic enim est furiosus, vt daret alampam notario suo, qui mox cadens ad pedes eius expirauit. Item dedit neptem suam Vigiliam Astherio Cõsuli filio mulieris viduæ, quæ fecit teneri nocte, & tamdiu cædi, quamdiu vitam finiret. Quo audito Augusta misit Anthemium Scribonem cum virtute maiori ad Romam, dicens. Excepto in basilica S. Petri, parce. cæterum, si in Lateranis, aut in palatio, aut in qualibet Ecclesia inuenis Vigilium, impositum mox naui perduc eum ad nos. Quod nisi feceris, per viuentem in sæcula excoriari te faciam. Qui Anthemius Scribonem veniens Romam, inuenit eum in Ecclesia S. Ceciliae 10. Kalend. Decemb. erat enim dies natalis eius. Qui munera erogando ad populum repertus est, & depositus ad Tyberim, missusq; in nauim, quem plebs & populus sequebatur, clamando, vt orationem ab eo acciperet. Et data oratione, dixit omnis populus, Amen. Et mota est nauis. Videntes Romani, quod mota est nauis, in qua sedebat Vigilius,